

Prietenie trainică și colaborare multilaterală

Relațiile de bună vecinătate și colaborare dintre România și Iugoslavia au o veche tradiție. De-a lungul istoriei, popoarele din cele două țări au luptat de multe ori umăr la umăr pentru apărarea independenței, libertății și suveranității lor naționale. Aceste relații s-au adâncit și mai mult în anii socialismului, iar întâlnirea recentă dintre tovarășii Nicolae Ceaușescu, secretar general al P.C.R., președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România și Iosip Broz Tito, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comunistilor din Iugoslavia, conferă dimensiuni și perspective dintre cele mai ample acestor relații.

Întâlnirile periodice, la diferite nivele, inclusiv la nivelul cel mai înalt, dintre reprezentanții celor două țări s-au statornicit de mai mulți ani, ca o practică dintre cele mai utile și rodnice. Numai în ultimii trei ani, de pildă, președinții Nicolae Ceaușescu și Iosip Broz Tito s-au întâlnit de șapte ori. Aceste întâlniri sînt o mărturie grăitoare a politicii constructive de pace și colaborare a celor două partide și state, politică bazată pe respectarea consecventă a principiilor independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc și dreptul inalienabil al fiecărui popor de a hotări singur asupra politicii sale interne și externe potrivit intereselor fundamentale.

Recenta întâlnire dintre președinții Nicolae Ceaușescu și Iosip Broz Tito se distinge de celelalte prin faptul că ea a consemnat succesul etapei decisive a măreței construcții a hidrocentralei de la Porțile de Fier, inaugurată cu cinci ani în urmă. Și, pe bună dreptate, această grandioasă construcție, ridicată în comun de România și Iugoslavia, este considerată un model de colaborare avantajoasă, un simbol al prieteniei de nezdruccinat între cele două țări care își consacră energia lor creatoare cauzei nobile a edificării socialismului, care sînt stăpîne pe propriile destine și care sînt animate de dorința fierbinte de a apăra pacea în lume.

În timpul convorbirilor ce au avut loc au fost discutate, după cum se arată în Comunicatul comun dat publicității, nu numai relațiile bilaterale româno-iugoslave ci și o serie de probleme internaționale de mare actualitate privind situația din Vietnam și din Orientul Apropiat, securitatea europeană, colaborarea internațională și apărarea păcii. În cursul acestor convorbiri cei doi președinți au subliniat și de această dată în mod deosebit „hotărîrea Republicii Socialiste România și Republicii Socialiste Federative Iugoslavia de a depune în continuare eforturi în scopul îmbunătățirii atmosferei în relațiile internaționale, al dezvoltării unei largi colaborări internaționale și a întăririi păcii, de a dezvolta cea mai largă colaborare cu toate statele, pe baza respectării principiilor independenței, suveranității, deplinei egalități în drepturi și neamestecului în treburile interne. „S-a exprimat, de asemenea, dorința celor două țări de a acorda sprijin deplin inițiativelor îndreptate în această direcție pentru a contribui în modul cel mai eficient la întărirea proceselor și tendințelor pozitive în relațiile internaționale.

Cele două părți au reafirmat solidaritatea și sprijinul lor luptei eroice a poporului vietnamez; s-au pronunțat pentru intensificarea eforturilor de soluționare constructivă a crizei din Orientul Apropiat și pentru rezolvarea tuturor problemelor litigioase pe calea tratativelor.

Exprimîndu-și hotărîrea de a dezvolta în continuare relațiile de prietenie și colaborare egală în drepturi cu toate țările socialiste, cu partidele comuniste și muncitorești, cu forțele și mișcările revoluționare, democratice și progresiste din lume, România și Iugoslavia își aduc o contribuție de preț la lupta pentru pace, progres social și socialism.

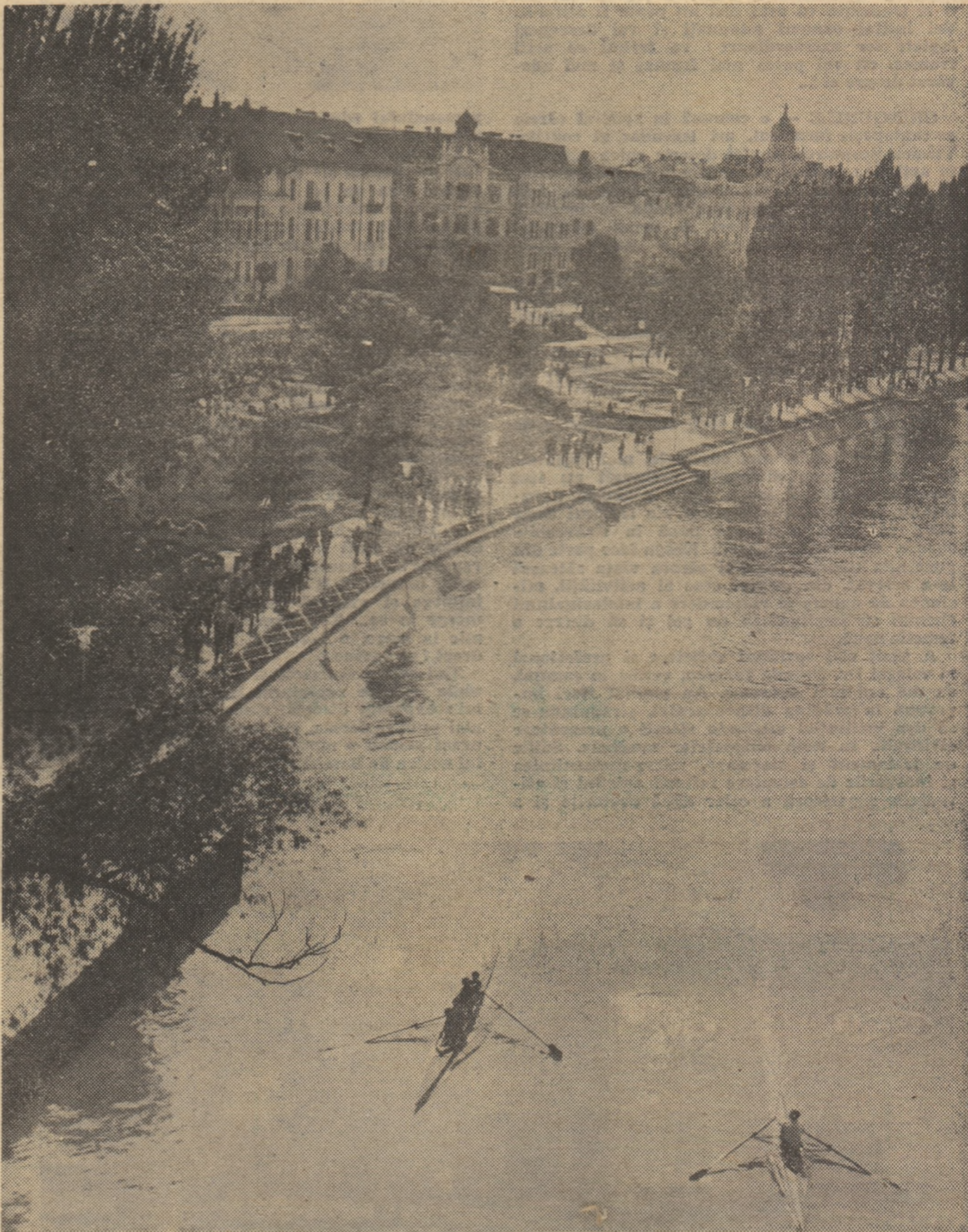
Citiți în pagina a 3-a

CRONICA UNUI GREIER
de ION BANUȚA

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

NUMĂRUL 39 (1135) ● ANUL 72 ● SERIA II ● JOI 25 IX 1969 ● 8 pag. 25 bani

Timișoara a împlinit 700 de ani de existență. Orașul de pe Bega, oraș al parcurilor și florilor, a devenit o puternică cetate industrială cu 57 de întreprinderi republicane și locale.

Timișoara trăiește o intensă viață culturală. Centrul universitar, opera și teatrele se bucură de un bun renume.

Acum, după șapte secole, orașul ne apare întinerit de liniile svelte ale noilor construcții.

UN PRESTIGIOS FORUM ȘTIINȚIFIC INTERNAȚIONAL

de dr. ION VLĂDUȚIU
Director al Direcției Așezămintelor
Culturale din Comitetul de Stat
pentru Cultură și Artă

Recent, între 1-3 septembrie a.c., s-au desfășurat lucrările sesiunii științifice organizate în cadrul primului Festival și Concurs internațional de folclor „România '69”. Sesiunea științifică, la fel ca întregul complex de acțiuni care a alcătuit acest festival și concurs, a trezit un larg ecou în rîndul specialiștilor români și străini.

Interesul față de problematica acestei sesiuni ce a avut ca temă centrală creația populară în societatea contemporană este puternic ilustrat de tematica deosebit de actuală a rapoartelor și comunicărilor prezentate cit și de numărul mare de participanți din țară și străinătate. Au fost susținute 91 de rapoarte și comunicări, au participat peste 200 de oameni de știință români și străini din domeniile etnografiei, folclorului, artei populare, sociologiei, filosofiei, istoriei culturii, muzeologiei etc., din 22 de țări: Anglia, Belgia, Bulgaria, Cehoslovacia, Elveția, Franța, R.D.G., R.F. a Germaniei, India, Italia, Israel, Iugoslavia, Liban, R. P. Mongolă, Olanda, Polonia, Spania, S.U.A., Tunisia, Ungaria, Uniunea Sovietică, România.

Remarcăm aportul și atenția deosebită manifestată de U.N.E.S.C.O. față de problematica abordată în cadrul sesiunii

(Continuare în pag. a 4-a)

În floarea tinereții

Orele cinci dimineața!

Grăbit de misiunea incredințată, reporterul își aruncă pe umăr aparatul de fotografiat și trasa de accesorii, verificând în același timp dacă stiloul și carnetul sînt la locul lor în buzunarul hainei de piele. În strălucirile ferestrei îl ridea vesel, soarele... Orașul îl primește ca și ieri în zori, ca și alaltăieri, dăruindu-i fragedele priveliști ale cerului cărămiziu.

Sorbînd răcoarea dimineții, gîndurile lui visează. „Vei avea o zi bună, îl șoptește inima. O zi frumoasă ca asta nici nu poate fi altfel!... Vei întîlni oameni minunați și vei descoperi faptele lor extraordinare: va trebui să scrii frumos, cît vei putea mai frumos și mai adevărat despre ei!...”

CRÎNGURILE — o comună în spiritul căreia se contopește farmecul, azi legendar, al codrilor Vlăsiei. Șerpuirea poeziei descrie calea vitezelor în acțiune: ritmuri noi pulsează în fiecare casă, în fiecare om... Automobilul oprește în fața unui gard curat, îndărătul căruia se leagănă, plîpînde, pîlcuri de flori. O firmă albastră: Dispensarul uman Crîngurile — județul Dimbovița.

Întrebările reporterului zgîndăresc liniștea, gîndurile și sufletul, încercînd să stabilească echilibrul gingaș dintre investigație și realitate. Primele minute sînt reci, convenționale.

— Lucrez aici de șase ani. Am terminat facultatea de medicină, secția stomatologie, la Cluj în 1963. Am în grijă aproximativ 15 000 de cetățeni.

Singular, datele par reci, simple, lipsite de vibrație.

Nu! Nici datele, nici cuvintele, nici minunile înșirate pe firul dialogului prelungit nu sînt formale. Îndărătul lor e viață, e șberul născuțelor, sînt visele îndrăznețe ale fecărui tînar venit să tragă o brazdă nouă în străvechile ogoare. Doctorița Lucreția Neagu face parte din generația tinerilor medici cărora viața sătească le-a relevat, din primul ceas al activității, misiunea de onoare și răspundere a intelectualului chemat să implinească un gol și să ducă o temelie nouă.

A găsit aici sprîjinal sufletese și profesional al colegii Dr. Natalia Ionescu, venită în comună cu doi ani mai devreme. Au plantat flori împreună în grădina dispensarului, străduindu-se să dea instituției medicale sătești o prezentare civilizată, în nota exigențelor moderne. Săliile de tratament și staționar, micro-maternitatea și încăperile de așteptare reflectă spiritul și atitudinea superioară a celor două doctorițe și a

personalului educat de ele, față de loc, de misiunea profesională, de perspective.

Lucreția Neagu: medicul dăruit total omului. Iubește muzica și din horele muzelor preferă opera. Visea un rol în Traviata, o interpretare a Luciei, o nuanțare a personajului Cio-Cio-San pe expresia temperamentalului ei... Soțul, medic veterinar, lucrează la Kimnicul Vlăcii. Cu aceeași îngăduință cu care s-a dedicat medicinei și nu areci de operă, așteaptă seară de seară venirea bărbatului iubit. Un fiu, Dragoș, care are un an și patru luni!... Uneori, pe innoptate, legănîndu-și feciorul, ascultă, nu fără undă unei nostalgii, muzica de operă înregistrată pe benzile de magnetofon ori discuri — vocile preferate, Herlea, Elena Cernei, Callas — și a doua zi continuă cu aceeași pasiune și dăruire sufletească munca de îndrumare, de control, de tratament a unei populații încă nu suficient de promptă la sfaturile unui medic tînar.

— Totuși, conchide doctorița Neagu, mă bucur vînzînd venind la noi la dispensar, pacienții din locuri foarte îndepărtate...

— Doctorița Neagu?! Păi, încă n-am avut un doctor de dinți la fel ca ea, răspund anchetei reporterului oamenii întîlniți în fața magazinului universal. E harnică, e bună, e veselă și înțelege și vindecă durerile oricărui om care merge la ea... Toți oamenii din comună, de la mic la mare, o iubesc și-i dau cinstirea ce pe drept i se cuvine!

Sînt cele mai exacte și cele mai frumoase cuvinte pe care reporterul le-a notat în carnetul lui: expresia directă, sinceră, spontană a opiniei publice locale. De fapt, certificatul cel mai exact pentru o muncă, un fel, un om al timpului nostru de innoiri și ferme atitudini.

BARUȚU T. ARGHEZI

ORAȘUL DE PE MUREȘ

De sus, de pe dealul Cornești, orașul se vede bine. De aici, dintr-un anume loc, priveam cu decenii în urmă cîrgerea domoală a Mureșului, Tîrgul ce-i poartă numele. Mureșul curge la fel cum curgea pe vremuri — numai că apele sale trec acum printr-un peisaj nou, cu o geometrie nouă și scaldă o citadelă modernă, înfloritoare.

De aici, de pe deal, se vede bine cît de mult s-a extins orașul. Dincolo de hotarele vechiului Tîrgu-Mureș și-n locurile altădată pustii din perimetrul său se ridică azi zone industriale, cartiere noi de locuit, edificii impunătoare. Dar orașul nu s-a extins numai orizontal, a crescut mult și pe verticală. Clădirile cu două sau trei etaje ce constituiau pe vremuri construcțiile cele mai înalte sînt azi depășite și par mici pe lingă blocurile noi și elegante cu cinci și șase etaje, iar turnurile de metal ale noii fabrici de îngrășăminte azotoase par niște rampe de lansare spre alte astre.

Tîrgu-Mureș e o așezare cu un vechi trecut, cu o istorie zbuciumată. Orașul, de a cărui existență vorbește un document datat din 1332, a fost teatrul multor evenimente istorice. Prin Tîrgu-Mureș a trecut cu armatele sale Petru Rareș, domnitorul Moldovei, să intervină în lupta dintre Ioan Zapolya și Ferdinand al Austriei. Locuitorii orașului l-au sprijinit pe Mihai Viteazul în lupta împotriva turcilor și contra lui Andrei Bathory. Orașul a fost pus în prădat de trupele generalului Basta pentru că l-a sprijinit pe Mihai Viteazul. Apoi tătarii l-au cucerit și incendiat în 1658 și au luat cu ei în robie peste 3 000 de oameni.

Dar de fiecare dată orașul a renăscut. Oricît de vitrege au fost vremurile prin care au trecut, locuitorii orașului s-au străduit să zidească, să-l dezvolte după putințele lor.

Pe bastionul eroitorilor, zidit între 1638—1640, cei care l-au ridicat au așezat o inscripție latină menționînd printre altele ca să știe urmașii că „noi am construit în mizerie”.

Sînt multe mărturii care atestă cît de mult se străduiau fiii acestui oraș în decursul vremurilor să-și ridice așezarea din punct de vedere cultural. Renumite școli ființau deja în secolele XVII și XVIII, școli care au atras spre oraș tineretul din multe colțuri ale Transilvaniei. Aici, la școlile din Tîrgu-Mureș, au fost elevi Petru Maior, Gheorghe Șincai și Papiu Ilarian. În acest oraș a fost profesor savantul Farcaș Bolyai, aici a trăit și fiul său Ianoș Bolyai, genialul matematician de celebritate mondială. În 1786, la

Tîrgu-Mureș, a luat ființă și prima tipografie care a tipărit multe cărți interesante și valoroase. Biblioteca Teleki, fondată de Samuel Teleki, cancelarul Transilvaniei, la începutul secolului trecut, se bucură de o faimă mondială. Ea reunește circa 40 000 de volume de o deosebită valoare. Se găsesc aici cărți din diferite domenii ale științei editate în secolele XV, XVI și XVIII incunabile și exemplare foarte rare.

Orașul de pe Mureș cunoaște însă o adevărată înflorire a vieții științifice și cultural-artistice, abia în anii de după Eliberare. În acest sfert de veac Tîrgu-Mureș a atins în acest domeniu realizări la care cei mai buni fii ai săi nici nu puteau zădărnici să viseze în trecut.

Dacă faci o vizită în renumita și frumoasă clădire a Palatului Culturii, construită între anii 1911—1913, poți admira nu numai frumoasele vitralii și fresce, ci și dai seamă de dezvoltarea vieții cultural-artistice a acestui oraș. În această clădire importantă sînt concentrate o seamă de instituții (majoritatea lor înființate în anii noștri) care creează și determină pulsul, dinamica vieții culturale a acestei așezări.

Aici își desfășoară activitatea teatrul cu cele două secții (în limba română și maghiară), aici au loc concertele orchestrei filarmonice din oraș și tot aici se află și Casa creației populare care îndrumă activitatea artistică de amatori din cuprinsul județului. Palatul Culturii adăpostește și Muzeul de Artă și Biblioteca municipală. Biblioteca dispune în prezent de un număr de peste 700 000 de cărți și deține o valoroasă colecție de circa 20 000 de cărți vechi românești printre care se află lucrări ale lui Varlaam, Antim Ivireanu, Bălcescu, Kogălniceanu, Hașdeu ș.a., precum și colecții valoroase de vechi reviste românești ca „Telegraful Român”, „Gazeta Transilvaniană”. Adăugați la acestea Muzeul Bolvai, Teatrul de păpuși, filialele Uniunilor de creație, Ansamblul de cîntec și dansuri, revista literară „Igaz-Szo” și vă veți putea forma o imagine despre viața cultural-artistică din orașul de pe Mureș.

În anii noștri Tîrgu-Mureș a devenit și un oraș universitar. Mii de studenți studiază la cele trei institute superioare, la Institutul de medicină și farmacie, la Institutul pedagogic și la Institutul de artă dramatică.

În orașul cu vechi tradiții științifice și culturale se află și o filială a Academiei Republicii Socialiste România ai căror cercetători aduc o contribuție de seamă la dezvoltarea științei din țara noastră.

I. RADU

Casa de cultură din Năsăud, județul Bistrița

DOAR SĂ „IA OCHII”?

Variatatea cromatică a costumelor populare din județul Neamț este într-adevăr impresionantă. Roșul, albul, negrul, galbenul, verdele, în nesfîrșite combinații, s-au „instalat” cu inalienabile drepturi de „senatori” în viziunea feșătoarelor de pe aceste plaiuri și le regăsim în covoare, în acoperiri în catrințe.

S-a întîmplat însă ca în vitrinele magazinelor UCECOM să apară catrințe negre țesute cu fir argintiu. Frumoase, desigur. Dar fără nici o legătură cu specificul local. Unele au descins din nordica Suceavă, altele cu desenul altfel creionat — de pe malurile Argeșu-

lui. Și, uite așa, lufad loc în „fotoliul de orchestră al vitrinelor din Piatra Neamț (ori din alte orașe ale județului) au fost remarcate de unii directori de cămine care s-au grăbit să le comande pentru fetele din formațiile de dansuri. Nu-s locale? Ce importanță are? Pe scenă strălucesc. Și, prin asta, impresionează! Mai ales dacă reflecțiile sînt puternice.

Nu se poate contesta desigur, autenticitatea dansurilor aduse pe scenă de formațiile de la Răucești sau Crăcăoani. Dar lipsa de armonie între costum și repertoriu a diminuat calitatea spectacolelor. Și nu ne putem opri să remarcăm că, dincolo de dorința de „strălucire” pe scenă, faptul atestă și o lipsă de îndrumare din partea casei creației populare a județului Neamț.

LIANA MAXY

OVID DENSUȘIANU :

OPERE

Voluful întâi de Opere, apărut nu demult, ne oferă o instructivă excursie culturală. El cuprinde: Filologie romanică și filologie română, Dialectologie, Toponimie, Fonetică și Ortografie, Lexicologie.

O dată cu aceste scrieri de cercetări temeinice a vieții și sufletului poporului, prin redarea cîntecelor sale. Ovid Densușianu a publicat câteva antologii, reprezentative texte filologice — Flori culese din cîntecul poporului — a adunat într-o adevărată monografie, intitulată Viața păstorească în poezia noastră, felul cum se reflectă păstoritul în folclor. Tot el a dat o pildă de studiu lingvistic asupra unor producții folclorice în operele: Limba descîntecelor, și-n revista GRAI ȘI SUFLET — în care erau tipărite materiale vii culese din gura norodului, în drumurile sale-n lung și latul țării, iar Graiul nostru și Graiul din țara Hațegului sînt, în acest sens, lucrări

de bază în dezvoltarea dialectologiei române.

Dar mai e un fapt ce merită a fi scos în lumină. Ovid Densușianu face parte dintre acei savanți care înlătură hotarele dintre discipline. Filolog, el n-a despărțit analiza atentă a limbii de studiu literaturii. În lumina acestei largi perspective, îi înțelegem preocupările de istoric literar, cerind o literatură care să fie imaginea fidelă a timpului în care ia naștere. Criticul care a condus timp de 20 de ani revista VIAȚA NOUĂ a compus și câteva volume de versuri: Limanuri albe, Heroina, Sub stîncă vremii, Raze pentru lespezi și În zorile vieții. Rod al unei deosebite sensibilități, poezia lui Densușianu are tendințe intelectualizante. Dar criticul care a promovat poezia modernă a fost totuși un profund cunoscător al realităților satului românesc, al graiului și sufletului țărănimii.

CAMIL BALTAZAR

ALBINA

Recoltatul strugurilor la ferma nr. 4 I.A.S. Cotești-Vrancea

ÎNDATORIRI care nu se uită

Cine ar putea să creadă că pot exista părinți care nu dovedesc prin absolut nimic că sînt părinți? Din păcate, întîlnim nu de puține ori și asemenea oameni cu suflete de piatră. Este vorba de acei oameni de rea credință care, eschivindu-se de la îndeplinirea celor mai elementare datorii paterne, își condamnă proprii lor copii să suporte tot felul de privațiuni materiale.

Ce-i determină pe acești indivizi să-și renege și să se „răzbune” cu atîta cruzime pe copiii pe care i-au adus pe lume și care, firește, nu au nici cea mai mică vină? Inseși motivele pe care le invocă ei atunci cînd se străduiesc „să justifice” asemenea acte aproape imposibil de calificat prin cuvinte se întorc împotriva lor ca niște grave capete de acuzare. Dumitru Marinescu, salariat la I.M.B. Șantierul Govora-sat, a recunoscut că, din luna septembrie 1968, nu a contribuit cu nimic la întreținerea celor trei copii ai săi. A recunoscut, de asemenea, că a încasat lună de lună alocația acordată de stat pentru creșterea copiilor. De ce nu le-a trimis totuși nici un ban? Fiindcă — spune el — i-a depus la CEC pe numele lor! Să-i

aibă — pesemne — cînd vor fi mari, că pînă atunci pot trăi și fără mincare și fără îmbrăcăminte!

Oricine știe că atunci cînd este pusă în situația de a stabili o pensie alimentară unui părinte, instanța respectivă este ea însăși convinsă că, vrînd-nevrînd, îi acordă acestuia chiar din acel moment, o anumită „scutire”. Pentru că pensia alimentară înseamnă, de regulă, doar plafon minim față de cheltuielile pe care le presupune în realitate întreținerea și educarea copilului. Cu toate acestea, orbiți de interese meschine, unii nu ezită să se judece luni și luni de zile, să ceară recursuri la aceste procese în speranța că, doar-doar vor mai putea „ciupi” ceva de la gura copiilor, pentru ca abia după aceea să urmeze manevrele tenebroase ale evaziunii. Tribunalul municipiului București i-a fixat lui Mihai Gh. Dragomir o pensie alimentară de 150 lei pe lună pentru un copil, incredințat spre creștere și educare fostei sale soții, Rada Roșu din comuna Tătărăștii de Jos, județul Teleorman. După ce s-a zbatut din răsuputeri să obțină o sentință pentru o pensie aproape simbolică, iată-l apoi recurgînd la

șantaj pentru a obține de la fosta soție o iscălitură de renunțare la orice pretenție bănească din partea lui. De curînd, în fața perspectivei unei pedepse cu închisoarea, s-a întors însă smerit să obțină retragerea sesizării care a declanșat urmărirea sa penală, intrucît, chipurile, va plăti toate drepturile ce i se cuvin copilului, din luna iunie 1968 pînă la zi. Bineînțeles însă că nu s-a ținut de cuvînt.

Evident, ceea ce ne obligă să ne ocupăm de astfel de cazuri este caracterul antisocial deosebit de grav al acestora, care reclamă luarea unor măsuri eficiente pentru a face imposibilă însăși apariția lor. De fapt, în acest sens, au fost întreprinse o serie de măsuri practice eficiente. Printre ele pot fi menționate, bunăoară, precizările aduse de noul cod penal pentru definirea unei asemenea infracțiuni, precum și majorarea pedepselor prevăzute pentru săvîrșirea lor.

Nu trebuie uitat însă un adevăr elementar: oricare dintre acești părinți ce fug de proprii lor copii nu trăiesc în pustiu, ci printre cellalți oameni, care pot să-i descopere și, mai ales, pot să creeze acele condiții ca în jurul lor să nu poată fi tolerate asemenea fapte. Așadar, profilaxia cea mai eficientă este tot una educativă. Pentru că acțiunea educativă permanentă, intervenția promptă a opiniei publice, constituie barajul de netrecut împotriva tuturor celor care trăiesc cu iluzia eschivării de la aceste datorii.

C. GRUIANU

Cum puteți să vă procurați cu prioritate materiale de construcții pentru locuințe

Destinat populației de la sate și din localitățile în care nu se construiesc locuințe proprietate personală, libretul de economii cu cîștiguri în materiale de construcție (care se emite pentru o singură depunere, în sumă fixă de 1 000 lei) vă oferă posibilitatea procurării cu prioritate a principalelor materiale necesare construirii de locuințe: CHERESTEA, CIMENT, TABLĂ, CARTON ASFALTAT etc.

Aceste materiale le puteți procura din cîștigurile în bani pe care Casa de Economii și Consemnațiunii le acordă trimestrial prin trageri la sorți.

La tragerile, la sorți, participă libretetele acelor titulari care au păstrat la C.E.C. în tot cursul trimestrului pentru care se efectuează tragerea respectivă, depunerile de 1 000 lei.

Este important de reținut că libretetele de economii cu cîștiguri în materiale de construcție cu care depunătorii pot participa la tragerea la sorți pentru trimestrul IV/1969 se emit pînă la data de 30 septembrie a.c. inclusiv. Tragerea la sorți pentru trim. III a.c., va avea loc la data de 31 octombrie 1969. Cu acest prilej, Casa de Economii și Consemnațiunii va acorda cîștiguri în bani cu valori de 20 000 lei, 15 000 lei, 10 000 lei și de 5 000 lei.

Libretetele care nu au ieșit cîștigătoare la o tragere la sorți, participă la tragerile următoare dacă se păstrează sumele depuse și în trimestrele pentru care se efectuează aceste trageri.

Informații suplimentare puteți lua de la orice unitate C.E.C.

ADIO, COCORI!

de ION BĂNUȚĂ

Bate vîntul frunza-n dungă
cîntăreții mi-i alungă...

Eminescu

Primăvara, cu soarele ei blind venit după culoarea de oțel a iernii, cade neîndurător de dulce peste cîmpuri, peste dealuri, peste munți, peste adîncituri, peste om, chemînd întreaga natură la o viață nouă, mereu nouă. Liniștea iernii se sparge ca prin farmec și cîntecul năvălește peste tot, pe aici, dînd iarăși acestei minunate laturi a universului frumoasele patimi din anii ce s-au dus... Revin la vechile lor cuiburi rîndunelele. Știu că le știți, dragii mei prieteni, dar vă invit totuși, să le admirați în delicatele lor apartamente de sub streșinile caselor țărănești, ori de sub blocurile noi ce susțin cerul dinspre Palatul Republicii Socialiste România sub privirile ocrotitoare parcă ale unui Adam, patron al magazinului cu același nume, eu neaflînd încă pînă acum dacă nu se află niște cuiburi ale rîndunelilor și în imperiul Evei, tot un magazin vizavi de Teatrul Nottara. Vin apoi pe vînt: privighetoriile, berzele, cocostîrcii, cormoranii, pe-

Cronica unui greier

licanii, — și între mereu aduceri aminte despre Creangă, pupăza din tei, și cucul armenesc. Se știe, toate păsările din lume umblă, în peregrinări prelungi, după binefacerile soarelui, și, bineînțeles ele vin și pe la noi așezîndu-și reședințele de vară între Carpați și Mare. Dar, dintre toate aceste sfînte locuri, poate că păsările Universului și-au ales în mod predilect, și mai ales corespunzător firii, Delta Dunării, paradisul cel mai Paradis. Astfel frumoșii oaspeți de vară ai deltei, pun o stăpînire aproape absolută pe cele trei brațe: Chilia, Sulina, Sf. Gheorghe. Aceste păsări vin aici, se iubesc, se înmulțesc și apoi tot de aici pleacă în migrațiile lor milenare, al căror secret deplin, savanții în materie, nu l-au deslușit încă.

Deci, oaspeții noștri de o vară și încă ceva pleacă, se duc. E toamnă. Trupurile scorburoase ale sălciiilor, mai mult sau mai puțin plîngătoare, stuful, papura, codrii, văzduhul, sînt părăsite încet, încet. În urmă se lasă pustiu ca într-un vers eminescian. Egreta mare, egreta mică, avozeta-ciocintorsul, piciorongul cu roșii picioare de secară, fluierul cu picioare verzi de lăptucă, pelicanii, corcodelul mare (podiceps cristatus), pupăza (upupa epops), stîrcul roșu, și cocorii, ah! cocorii, se duc lăsînd în urmă golul și ploaia, și mai apoi crivățul să bată în ferestre.

Mai rămîn cu noi lupul (canis lupus), care visează oi și căprioare, ursul care se pregătește să-și sugă osinza verii în hibernare, șobolanii care umplu întinsecimile sparte ale pămîntului cu merinde... Și mai rămîn vrăbiile. Dar, acestor gureșe, aproape impertinente, le voi închina o cronică specială, atunci cînd singurătatea mea singură mă va arunca în gunguritul lor pe spinarea tremurătoare a fulgilor de zăpadă. — „Rînduiți în unghi, cocorii își încep pribegia”, zice undeva, într-un vers, Ionel Teodoreanu. Toamna e tristă, dar numai atunci cînd omul nu știe că în pustiu ei se află primăverile viitoare.

Un călduros salut ziarului „SCÎNTEIA”

Se împlinesc 25 de ani de la apariția primului număr legal al ziarului „Scînteia” — organ al Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

Continuând tradițiile eroice din anii de ilegalitate, „Scînteia” a militat și militează cu consecvență pentru înfăptuirea politicii interne și externe a partidului și statului nostru de edificare a socialismului, de dezvoltare multilaterală și armonioasă a industriei, agriculturii, științei, învățămîntului, culturii și artei, de prietenie și alianță frățescă cu toate țările socialiste, de bună înțelegere și colaborare cu toate țările lumii în interesul asigurării păcii.

„Scînteia” duce zi de zi în mase cuvîntul iubit al partidului, oglîndește în coloanele sale probleme de viață și muncă ale poporului nostru, oferind imaginea vie a realităților noastre socialiste.

Mijlocind participarea activă a maselor la dezbaterile tuturor problemelor majore ale vieții politice, economice și sociale ale statului nostru, „Scînteia” își consacră întreaga sa activitate mobilizării oamenilor muncii la înfăptuirea vastului și grandiosului program elaborat de cel de al X-lea Congres al Partidului Comunist Român în scopul ridicării României Socialiste pe culmi tot mai înalte ale progresului și civilizației.

Prin înalta sa finută publicistică „Scînteia” constituie un exemplu demn de urmat de lucrătorii din presa noastră.

Cu prilejul împlinirii unui sfert de veac de la apariția primului număr legal al „Scînteii”, colectivul redacțional al revistei „Albina” aduce un călduros și cordial salut colectivului redacțional al ziarului „Scînteia”, urîndu-i noi și importante succese în activitatea sa de înfăptuire a politicii interne și externe a partidului nostru, de dezvoltare continuă a României socialiste.

◆ ANCHETA NOASTRĂ ◆

FOLCLORUL ÎN ACTUALITATE

Una din formele de exprimare ale talentelor și forțelor artistice ale poporului nostru era, în trecut, spectacolul de bilci sau de tîrg, dublat, cu prilejul unor date ori sărbători calendaristice, de o serie de interpretări mai restrînse ori mai ample ca întindere, durată și personaje. În cadrul muzeului Teatrului Național I. L. Caragiale din București, există câteva măștile de valoare ale acestui gen folcloric de teatru: păpuși, măști, scene improvizate, obiecte diverse de joc, alături de un bogat material documentar. Ne-am adresat directorului acestui original și interesant muzeu, George Franga, un pasionat și neostenit cercetător al comorilor de artă, literatură și viață privind istoria și activitatea teatrului românesc.

Redacția: — Care sînt valorile documentare și de actualitate ale teatrului folcloric românesc?

George Franga: — Debutez cu un citat care mi se pare semnificativ, aparținînd cunoscutului om de artă André Boll: „Artă populară înseamnă artă pentru popor și creată de popor — artă după gustul poporului și artă născocită de popor... Poporul românesc are un teatru al lui, caracteristic și extrem de interesant, fiind uneori înrudit și alteori contopit cu basmul și legenda.

Există câteva forme clare și precise ale teatrului țărănesc, după locul de desfășurare, după subiect și personaje, om sau păpușă.

Au rămas pînă în timpul nostru câteva interesante forme de teatru din lumea satului, adevărate valori și documente pentru studii și cercetare atît a psihologiei cît și a variațelor interpretări populare. În teatru exprimat prin dans — Brezaia sau Capra, Căiuții, Călușarii etc. — interpretii sînt legați de anumite ritmuri, povestiri sau legende, versificate, spuse, ori cîntate. Există un teatru, l-am zice satiric, destul de rar întîlnit astăzi, **Teatrul de păpuși**, al păpușarilor țărani, al căror reprezentanți, ca interpreți, sînt Vasilache și Măriuca. Odinioară populul țîrgurile țărănești și atrăgeau un public sătesc foarte numeros.

Cu o durată mai mare, existînd încă și astăzi în câteva părți ale Moldovei, este teatrul cu subiect

haiducesc, strîns legat de baladele și legendele slăvind faptele de dreptate și de luptă ale haiducilor din trecut. În satul Tîrpești, județul Neamț, există actualmente o asemenea echipă inițiată și condusă de Nicolae Popa, un însuflețit organizator de spectacole strict țărănești. El continuă astfel o tradiție locală, mai ales că utilizează pentru alte spectacole și măști confecționate de el.

Valorile teatrului sătesc se descompără cu ușurință în însăși substanța lor folclorică și în trîncinicia unor obiceiuri legate de anume date calendaristice. Mai nou au fost reluate sărbătorile cîmpenești, cum sînt **Sărbătoarea recoltei** ori **Sărbătoarea Ceahlăului**, ca să dăm numai două exemple, în conținutul cărora se reflectă mai vechi sau mai noi tradiții de artă și cultură.

Valorile actuale ale teatrului folcloric le-aș grupa în două: unele strict documentare, de cercetare și valorificare a unor expresii de artă bine încheiate, determinate de locul desfășurării și de un scop precis. Celelalte, reprezentînd adaptarea la condițiunile noi social-culturale și artistice, în care o serie de elemente suferă transformările evoluției continue a vieții, a obiceiurilor, a gustului. Ori cum le-am lua însă, aceste valori fac parte din ființa și puterea de expresie a poporului și din tezaurul culturii lor.

Reînvierea unor forme ale teatrului folcloric, mi se pare o necesitate atît pentru un public care nu cred că le-ar ignora, cît și pentru tinerii actori sau regizori, ca și studenții institutului de teatru, care ar găsi aici valori extrem de interesante și importante pentru înțelegerea și conceperea chiar a unor roluri sau spectacole. Pentru că în autenticitatea acestui teatru folcloric trăiesc și clocotesc o serie de valori și sensuri care altminteri sînt mai greu de sesizat.

Pentru noi, cercetătorii ori simpli spectatori, teatrul folcloric are o importanță deosebită în cadrul vieții artistice contemporane, cu atît mai mult cu cît în el se oglîndesc forțele creatoare proaspete și izvoarele de tradiție ale unei culturi proprii poporului nostru.

DANS OȘENESC. Pictură de Ioan Filip, miner din Baia Mare

UN PRESTIGIOS FORUM ȘTIINȚIFIC INTERNAȚIONAL

(Urmare din pag. 1)

științifice. Dl. William Eteki-Mboumoua, președintele celei de-a XV-a Sesiuni a Conferinței Generale U.N.E.S.C.O. care ne-a vizitat țara în timpul Festivalului internațional de folclor a transmis un călduros salut participanților la sesiunea științifică. Salutul Domnului René Maheu, directorul general al UNESCO a fost rostit de Dr. D'Arcy Hayman, director al Secției de educație artistică, Divizia de dezvoltare culturală din Departamentul Culturii al U.N.E.S.C.O. La lucrările sesiunii au luat parte activă ca reprezentanți al unor organizații științifice internaționale prof. dr. Karl C. Peeters (Belgia), președintele Societății internaționale de etnografie și folclor și prof. dr. Laurence Krader (S.U.A.), secretarul general al Societății internaționale de științe antropologice și sociologice. Menționăm, de asemenea, prezența unor cunoscuți oameni de știință și cultură din diverse țări: V. G. Bazanov, V. K. Sakolova, M. F. Ladur, A. Klimov (U.R.S.S.), K. Pietkiewicz (Polonia), Dušan Nedeljkovic, Milovan Gavazzi (Jugoslavia), Giuseppe Profeta, Luigi M. Lombardi Satriani (Italia), Arcadio de Larrea Palacin (Spania), Tamas Hofer (Ungaria), Hannah Laudova (Cehoslovacia), A. J. Bernet-Kempers (Olanda), R. Wildhaber (Elveția) ș.a.

Sesiunea științifică a dezbătut probleme majore privind procesul actual al creației populare în societatea modernă. Reprezentanta U.N.E.S.C.O. dr. D'Arcy Hayman a prezentat, la începutul sesiunii, raportul Arta și omul în care a analizat multilateral relația artă și om oprindu-se în special asupra problemelor privind arta ca descoperire, arta ca aprofundare, arta ca expresie, arta ca mărturie, arta ca mijloc de comunicare, arta ca interpretare, arta ca mijloc de reinterpretare, arta ca incitare, arta ca cerință, arta ca mijloc de integrare. Specialiștii români au susținut trei rapoarte principale asupra problemelor de bază privind procesul contemporan al creației populare în țara noastră, și anume: Tendințe actuale ale dezvoltării creației populare în România (Dr. Ion Vlăduțiu și prof. Nicolae Nistor), Acțiuni de cercetare, salvare și valori-

ficare a culturii tradiționale în condițiile vieții contemporane în România (Dr. Cornel Irimie și Gottfried Habenicht), Integrarea fenomenelor de cultură tradițională în cultura contemporană (Dr. Paul Petrescu și dr. Ovidiu Papadima).

În comunicările specialiștilor români și străini au fost tratate probleme teoretice ale procesului contemporan al creației populare, au fost prezentate experiențe și rezultate obținute în diverse țări. Astfel, au fost expuse comunicări privind interinfluențe între cultura urbană și rurală, contemporaneitatea — coordonată dominantă a realității folclorice, sarcinile urgente în stadiul creației populare în perspectivă etnografică, dezvoltarea actuală a creației populare, creația — sufletul culturii, modernitatea artei populare, etică, folclor și contemporaneitate, metode de ocrotire a artei populare în R. P. Polonă, rolul festivalurilor în dezvoltarea creației folclorice, meșteșugarii într-o lume în plină transformare, rolul etnologiei în procesul autocunoașterii culturale, ș. a.

Este remarcabil faptul că rapoartele și comunicările de la această sesiune au fost susținute de către specialiști care activează în diverse sectoare, atît în cercetarea științifică cît și în activitatea de aplicare practică a izvorului pe care-l reprezintă creația populară.

Lucrările sesiunii s-au bucurat de o înaltă apreciere atît din partea participanților români cît și străini. Președintele Societății internaționale de etnografie, prof. dr. K. C. Peeters sublinia, în acest sens: „Consider Sesiunea științifică drept o mare reușită, asigurată, de altminteri, dinainte prin participarea unor savanți de renume internațională”. Semnificativ este și faptul că o seamă din oaspeții și-au manifestat de pe acum dorința de a participa la lucrările celei de-a II-a sesiuni științifice, care va avea loc în 1972 odată cu cel de-al doilea festival și concurs internațional de folclor ce se va organiza în țara noastră.

ALBINA 21

caleidoscop

● Teatrul din Cluj va sărbători în acest an 50 de ani de la înființarea sa. Pentru stagiunea semicentenarului teatrul și-a întocmit un repertoriu care cuprinde piese din dramaturgia românească ca: **Săptămîna patimilor**, de Paul Anghel, piesă ce evocă figura lui Ștefan cel Mare, comedia **Păcală**, de D. R. Popescu, **Gaițele**, de Kirilțescu Curcu-Teodor Boșca ș.a. Vor mai fi puse în scenă **Visul unei nopți de vară** de Shakespeare, **Astăzi seară improvizăm** de Pirandello.

Vor fi prezentate, de asemenea, în reluare piesele **Vlaicu Vodă** de Al. Davila, **Opinia publică** de Aurel Baranga, **Caligula** de Albert Camus și alte piese românești și din dramaturgia universală.

● De curînd s-a deschis la Constanța Salonul umoriștilor organizat de Uniunea Artiștilor Plastici în colaborare cu Comitetul județean pentru cultură și artă. Salonul în care expun umoriștii din toate generațiile din țara noastră se bucură

de aprecierea publicului constănțean.

● În satul Forsig din județul Bihor s-a deschis recent o frumoasă expoziție de artă populară organizată de învățătorii Ana și Constantin Ploaie. Expoziția cuprinde peste 150 de obiecte de artă populară locală: costume femelești pentru toate vîrstele, țesături brodate, scoarțe, obiecte încrustate în lemn etc.

● În urma săpăturilor arheologice efectuate în satul Văleni de lingă Huși s-au descoperit numeroase obiecte de ceramică, vîrfuri de săgeți etc, mărturii ale unei așezări ce a existat aici aproximativ cu 3500 de ani în urmă.

● În orașul Koln din Republica Federală a Germaniei s-a deschis de curînd expoziția **Petrochimia în România**. Expoziția înfățișează aspecte din activitatea desfășurată în marile centre ale industriei petrochimice din România.

Rada — sora haiducilor se intitulează noul roman al lui Șerban Nedelcu. Acțiunea acestui roman se petrece în Codrul Vlășiei, pe la începutul secolului al XVIII-lea, când Giurgiu era raia turcească. Sint redade episoade emoționante și interesante din lupta românilor pentru scuturarea jugului otoman, dar și atmosfera pitorească a codrului, dimpreună cu sălbăticiunile din el și cu viața aspră pe care erau siliți să o trăiască oamenii. Dăm mai jos un fragment din roman, care oglindește un colț din legendarul Codrul Vlășiei.

★

Cit a zăcut Todor la pat, bivolul n-a avut liniște. Umbla cu nasul în vânt; răsturna, cu coarnele, căpițele de fin; lovea cu copitele în pământ; mugea sinistru. Se ducea adânc, în pădure, unde rămânea zile și nopți în șir. Incepuse să se sălbăticească.

După o vreme, Todor se însănoși puțin și începu să umble, dar încă nu era în stare să lucreze. Ca să facă și el ceva, se ducea cu bivoli la pășune, pe marginea firului subțire de apă. Se gândea la Rada. Ar fi vrut s-o mai vadă. Spunând că merge să-l caute pe Ghiocel care umbla hoinar, se afunda în codru, fie însoțit de unul dintre frații mai mici, fie singur. N-a putut da de față, nici de ascunzișurile animalului. Incepu să-l urmărească în fiecare zi. Îndată ce-l vedea plecând de acasă, pornea pe urmele lui, ascunzându-se pe după arbori. Ghiocel mergea pe marginea firului, fără să pară că se știe urmărit de stăpîn. Dar la un cot al văii, o rupea deodată la fugă și se pierdea în pădure. Zadarnic îl căuta Todor prin toate tufisurile. Degeaba se urca în vîrfurile celor mai înalți ulmi și străpungea depărtările cu ochii lui ageri. Ghiocel parcă era intrat în pământ.

— Poate că se duce la tăul unde se adună bivoli sălbatici! spuse într-o zi Stoian Laudă.

Ochii albaștri ai flăcăului scinteiară.

— Unde e tăul ăsta?

— Departe. Pînă acolo poate să fie cale de-o poștă! Se spune că vara, în acest tău, se adună bivoli sălbatici, în fiecare noapte cu luna plină. Se zbenbuie și se bat. Mugesec și mugetul lor răsună departe.

Todor își luă secura și flinta, cuțitul încovoiat, de oțel turcesc, și furca de fier. Porni cu fața spre steaua polară. O bucată de drum merse printre aluni, pe o potecă îngustă, pe care căprioarele se duceau, de obicei, la pîrîu să bea apă. Cînd și cînd, o alună se desprindea din crengi și cădea cu zgomot. Todor își schimbă drumul. Se temea că lupii, pîndind ciutele în tufisuri, ar putea să se arunce și asupra lui. Apucă printre tufe de arțar și scumpie. Nu mult după răsăritul soarelui, ajunse pe un deal acoperit cu viță sălbatică. Strugurii erau dați în pîrgă. Flăcăul rupse cîțiva ciorchini și se așeză pe-o piatră acoperită cu mușchi verde. În timp ce minca boabele gălbul, se uită jur împrejur. Spre sud, strălucea panglica argintie a Dunării. La miez-noapte, pădurea se adîncea departe de tot și ochiul lui nu putu să deslușească decît o mare verde-gălbui, întinsă la nesfîrșit. Unde-o fi tăul?

Porni și intră din nou în pădure, unde mișunau vietățile. O găină cotcodăcea într-un arîn. Într-un hățiu uscat, se auzi foșnetul unui arici. Într-un tufan, fluiera mierla neagră. Todor nu mai auzea, parcă, nimic. Se gândea la fata pe care n-o mai văzuse din noaptea aceea întunecoasă, în care îl scăpase din ghiarele ursului. De ce nu-i mai ieșise niciodată în cale?

Se apropia ora prînzului. Todor ajunse într-o vale pe care serpuia un pîrîu. Se trînti pe burtă, pe marginea unui uștiubeu cu apă limpede și, sprijinindu-se în palme, își astîmpără setea. Se întinse pe iarbă, la soare, să se mai odihnească. Deodată, desluși un zgomot îndepărtat de copite. Se zguduia pămîntul sub ele. Mugete îngrozitoare umpleau văzduhul. Undeva, departe, trecea o cireadă de vite.

„Bivoli sălbatici? se întrebă el și dinții începură să-i clănțane. Cred că se duc spre tău!”

Urcă repede coasta și se cățăără într-un ulm înalt și rămuros. Se uită în direcția dincolo venea zgomotul. O coloană uriașă, de praf, purtată parcă de o furtună năpraznică, venea spre el. După un scurt răstimp, în dreptul umului bătrîn ajunse o cireadă de bivoli. Todor privi uimit. În fruntea cirezii gonea un taure uriaș, cu coarne groase și încovolate. Era aras. Părul lucia pe el și copitele scoteau scinteie. Îl urma, îndeaproape, un bivol ceva mai scund, cu urme de jug pe grumaji. Veneau apoi turmăcuțe și turmaci care zburdau zvrîlind din copite și fluturîndu-și în vînt cozile. Urmau, bivolițele cu pui. După ele, cele bătrîne și sterpe, cu înfățișare tristă și în același timp firoasă. Bivoli maturi, voinici, înconjurau cireada și-o împingeau înainte, ca niște adevărați bivolari. Vai de lupul care ar fi încercat să-i atace! Spinările multora dintre bivoli erau pline de ml uscat, pe care-l luaseră din băltoacele unde se tăvălisseră.

Cireada se scurse pe sub ulmul în care se afla Todor. Flăcăul așteptă, un răstimp, să se îndepărteze. Apoi coborî și porni și el. De astă dată nu mai avea nevoie să caute lacul. Drumul fusese marcat de cireada sălbatică, pe o lărgime destul de mare.

Era noapte. Luna plină se ridicase deasupra pădurii. Ciobanul cu oile cînta din fluier și se uita, pesemne, la cele ce se întimplau în tăul din codrul Vlășiei. Todor Laudă se urcase într-o plută atît de mare și de groasă, încît cinci oameni abia o puteau cuprinde cu brațele. Afilase de la bunicul său că demult, în noaptea de Sîn-Petru, pe un clar de lună, un flăcău se urcase într-un arbore. La rădăcina arborelui venise, după aceea, o haită de lupi. Ținuse sfîț și apoi începuse să urle. De frică, flăcăul căzu și fusese mîncat de fiare. Ca să nu pătească și el ceva, Todor se legă de crengile plutei, cu un curmei de tel. Bivoli se vîrșiră în apă și se lăfăiau bucușori. Cei tineri înotau în mijlocul tăului. Se dădeau la fund, își înălțau capetele deasupra apei, se urcau unul pe altul. Se jucau ca niște copii. Unele bivolițe, de curînd fătate, rămăseseră pe pajiștea din marginea izului și-si alăptau puii. Turmăcuții mai marișori, înconjurați cu grijă de mame, se scîldau în locurile unde apa era mai mică.

Deodată, animalele amuțiră și își cluliră urechile. O parte a lunii începu să se întunece și peste tău

FRAGMENT DE ROMAN

de Șerban Nedelcu

LA TĂUL BIVOLILOR

Desen de DAN BĂIAȘU

se lăsă o umbră deasă. Un sunet sinistru, de cucuș, răsună în pădure. Dădea parcă cine știe ce semnă vietăților. Vîntul de miez-zi începu să adie. Bivolul cel bătrîn, care pînă atunci se lăfăise în nămol de la marginea lacului, își scutură pielea neagră și groasă. Scoase un răget, după care toți ceilalți întonară un muget înfloritor.

Undeva, în codru, urlau haite de lupi. Lătrau, spăimîntate, vulpile roșii. Mistreții guțau. Păsările chirăiau. Todor simți că i se face părul măiucă. I se păru că pămîntul se scufundă sub el. Pluta groasă se clătina ca o trestie. „Vircolacii!” zise el tremurînd. Simți că a amețit și, dacă n-ar fi fost legat cu curmeiul, ar fi căzut.

Încet, încet, luna ieși din umbră și vietățile din pădure se liniștiră. Bivoli se apucară din nou să se zbenbuie. Todor ascultă cu uimire tropotul de copite care bătătoreau pămîntul de pe marginea lacului. Văicau valurile pricinuite de animalele ce se scîldau în tău.

Trecură încă vreo două ceasuri. Apoi ca la o poruncă, toți bivoli se apucară să pască. Liniștit, Todor încercă să deslușească din nou: era oare și Ghiocel printre ceilalți bivoli? I se păru că-l vede lingă unul bătrîn. Tremurînd de emoție, privi mai atent. Își dădu seama că s-a înșelat și își aruncă privirea spre malul celălalt al lacului. De undeva, din adîncul pădurii, zorile se ridicau ca o perdea vișinie. Luna, în cealaltă margine a cerului, se apropia de asfințit. Cădea roua. O veveriță se

ivi dintr-o scorbură a copacului, sări pe o creangă și începu să se dea huța, legîndu-și coada stufoasă și privindu-l nedumerită pe flăcău. Todor n-o observă. Rămase multă vreme cu ochii spre răsărit. Se crăpă de ziua și soarele își înălță fruntea roșie ca miezul de pepene Tirziu, cînd își plecă ochii în jos, flăcăul nu mai văzu nici un bivol. Fusesse oare un vis? Nu, nu! Pe pajiște și mai departe, în pădure, se vedea pămîntul răscolit de copite. Todor se mai uită o dată în jur. Coborî apoi din copac și plecă. Era tras la față și obosit. S-ar fi culcat pe iarbă și-ar fi dormit toată ziua. Totuși, nu se lăsă și își iuți pașii. Două ceasuri mai tîrziu, ajunse într-o vale strălucită de coaste acoperite cu porumbi și gherghinari ghimpoși. Încetă încet pe marginea firicelului subțire de apă. Pătrunse într-un desîș de răchită leșind în marginea cealaltă, zări oglinda lucioasă a unei gîrle, strînsă între două maluri înalte și un răgaz de pămînt acoperit cu patru rînduri de sălcii. Pe coastele de pe marginea gîrlei se aflau arături și căpițe de fin. Mai într-o parte, un lan de porumb. După toate semnele, aci se găsea o așezare de oameni. Todor mai merse ce mai merse și ajunse la zăgazul cu sălcii. Dincolo, de zăgaz, era o clădire cu acoperișul de stuf. De la gîrlă, pornea spre ea un jheab de lemn, pe care curgea apa, silind o roată să se-nvrîtească. Todor se opri locului. Ceva mai înainte, de-o parte și de alta a văii, unde apa se transformase iarăși într-un fir mic, subțire, se înșirau vreo treizeci de bordeie. Ochii flăcăului se opriră asupra morii. Apa cădea într-o cascadă mică, învîrtind mereu roata. Fără-ndoială ca înăuntru, în moară, se aflau oameni. Dacă erau niște

oameni răi? Se dosi după o salcie pletosă și scorburosă. Își încordă auzul. În afară de zgomotul îndepărtat al roții, nu simți decît o boare de vînt cîntîndu-i ușor pe la urechi. Frunzele sălciilor foșneau și fremătau. Deodată, Todor Laudă tresări. În spatele lui răsună o răsufletare grea. Lingă el, răsărit ca din pămînt, se afla Ghiocel. Culcat în iarbă, la umbra salciei, animalul rumega liniștit. Todor îl mîngiie cu palma pe botul umed. Îl scărpină spinarea și-l întrebă, ca și cum ar fi vorbit unui om:

— Cum ai ajuns tu aici, măi copile? Cine te-a adus, frățioare?

Bivolul rumega și își ținea ochii ațintii la stăpîn. Întelegîndu-i parcă-nțeberea, muți ușor și-i linse mina cu limba mare și aspră. Todor îl cercetă cu mai multă atenție. Observă pe picioarele și pe șoldurile bivolului urme de noroi și își dădu seama că fusese și el în noaptea aceea la tău.

În vreme ce Todor mîngia bivolul, de el se apropie Rada. Avea într-o mînă o flintă, iar în cealaltă o traistă cu uruială de orz. Vărsă orzul în fața lui Ghiocel și dădu mîna, voinicește, cu Todor.

— Iată că ai sosit!

— Da.

Se uită unul la altul. Todor era uimit. Cum se împrietenise bivolul cu Rada? Își spuse că și ea este făptură omenească, dar nu putea înțelege: cum a izbutit să-l ademenească pe Ghiocel? Inima începu să-i bată mai tare. Se întrebă iarăși: „Dacă e, totuși?...”

I se adresă deodată:

— Cum ai ajuns Ghiocel aici?

— Nici eu nu știu. Vine cînd nu-l aștept, îi dau de mîncare, doarme la umbra sălciilor și pleacă tot așa de neașteptat precum a sosit.

Rămase cîteva clipe tăcută. Apoi îi spuse flăcăului, ca unui vechi prieten:

— Mergi cu mine să împușcăm cîteva rațe sălbatică?

FRUNZE VERZI... FRUNZE GALBENE

Odată cu venirea toamnei, privirea ne este incântată de frumusețea culorilor pe care le capătă frunzele arborilor și arbuștilor înainte de căderea lor. Frunzele verzi capătă treptat cele mai felurite culori: galbene, roșii, roșii-purpurii, ruginii etc.

Puțini sînt aceia care cunosc schimbările prin care trec frunzele.

Pentru a înțelege acest fenomen este necesar să reamintim compoziția organică (principală) care se găsește în frunze și care intervin în apariția diferitelor culori. Culoarea verde a frunzelor se datorește clorofilei, pigment conținut în niște formațiuni celulare numite cloroplaste. În aceste cloroplaste se mai găsesc însă și alți pigmenți și anume: xantofila de culoare galbenă, carotina (provitamina A) de culoare galbenă-roșietică sau galbenă-portocalie. Aceștia sînt în cantitate mai mică decît clorofila și datorită acestui fapt în frunza verde ei sînt mascați de clorofilă. Se mai găsesc, de asemenea, și alte substanțe organice: amidon, zaharuri, proteine, diverși acizi, substanțe care sînt produse de către frunze — sub ac-

țiunea luminii în prezența clorofilei și a unor catalizatori biochimici numiți enzime — din substanțe minerale: bioxid de carbon, apă și săruri minerale cu azot și sulf. În sfîrșit, în frunze se găsește apa, substanță care constituie, pe de o parte, mediul necesar în care au loc diferitele transformări în celulele frunzelor, iar pe de altă parte — mediul de vehiculare a diferiților constituenți solubili necesari vieții frunzelor.

Ce se întîmplă în frunze în cursul evoluției lor, ce transformări au loc în ele pînă se ajunge la schimbarea culorii lor verzi?

De primăvara și pînă la sfîrșitul verii — începutul toamnei, în frunzele verzi se formează, pe seama clorofilei, diferite substanțe organice, dintre care cea mai mare parte le părăsește pentru a se orienta spre părțile plantei unde este nevoie de ele în creștere și surplusul care rezultă să se depoziteze în rădăcini și temperatură, frunzele, devenite mature, produc neîntreput substanțe organice care alimentează planta. Procesele de sinteză în aceste condiții se află în

echilibru cu procesele de consum. Dar, odată cu scurtarea zilelor și scăderea temperaturii aerului, echilibrul dintre sinteze și procesele de consum ale frunzelor se strică. Procesele de sinteză scad treptat iar cele de consum și distrugere al substanțelor din frunze cresc, ca urmare a scăderii treptate a clorofilei care se distruge treptat. Din această cauză pigmenții galbeni din cloroplaste pot să iasă în evidență tot mai mult și astfel frunzele din verzi devin galbene. Această culoare se intensifică apoi datorită faptului că, în condițiile arătate, conținutul frunzelor în xantofilă crește.

Procesul transformărilor din frunzele bătrîne nu se oprește însă la pigmenții galbeni. Temperaturile foarte scăzute din timpul nopților de la sfîrșitul toamnei fac ca respirația frunzelor să scadă foarte mult. În aceste condiții, zaharurile sînt oxidate incomplet și ca rezultat al acestui fapt se formează cantități mari de acizi organici și concomitent — produși cu caracter fenolic care sub influența acidității ridicată se transformă în pigmenți roșii sau roșii-purpurii, care schimbă înfățișarea arborilor și arbuștilor.

După cum se vede culorile de toamnă ale frunzelor nu sînt altceva decît rezultatul unor profunde schimbări biochimice, al transformării substanțelor produse de ele înșile.

Prof. dr. docent H. CHIRILEI
Institutul Agronomic „N. Bălcescu”
București.

PRECURSORII VIEȚII ÎN UNIVERS

Așadar, cercetările făcute pe concret (primii cosmonauți pe Lună și studierea în laborator a eșantioanelor de materie lunară) au scos la iveală faptul că — așa cum se presupunea de către mulți oameni de știință — pe satelitul nostru natural nu există nici un fel de ființe vii.

S-au făcut însă, în ultimii ani, alte descoperiri interesante care dau un tulburător impuls cercetărilor pentru stabilirea căilor de apariție a vieții în Univers. Astfel, în aprilie 1967, doi specialiști de la N.A.S.A. — imitînd în laborator atmosfera planetei Jupiter (amoniac, metan, acid cianhidric) în care au produs descărcări electrice — au reușit să obțină substanțe care stau la baza materiei vii.

Recent a fost semnalată prezența unor compuși organici în spațiul interstelar. Un grup de astronomi americani, folosindu-se de un radiotelescop uriaș, a studiat undele radio provenite din explozii primordiale asemănătoare celor care au dat naștere Universului nostru, acum cîteva miliarde de ani. Ei au detectat în materia interstelară benzile de absorbție ale unei substanțe organice numită aldehydă formică. Această descoperire dovedește că astfel de substanțe organice pot rezista fără a fi distruse de radiațiile provenite de la stele. Aldehydă formică este o substanță organică care ar putea reprezenta o etapă a trecerii de la materia nevie la materia vie.

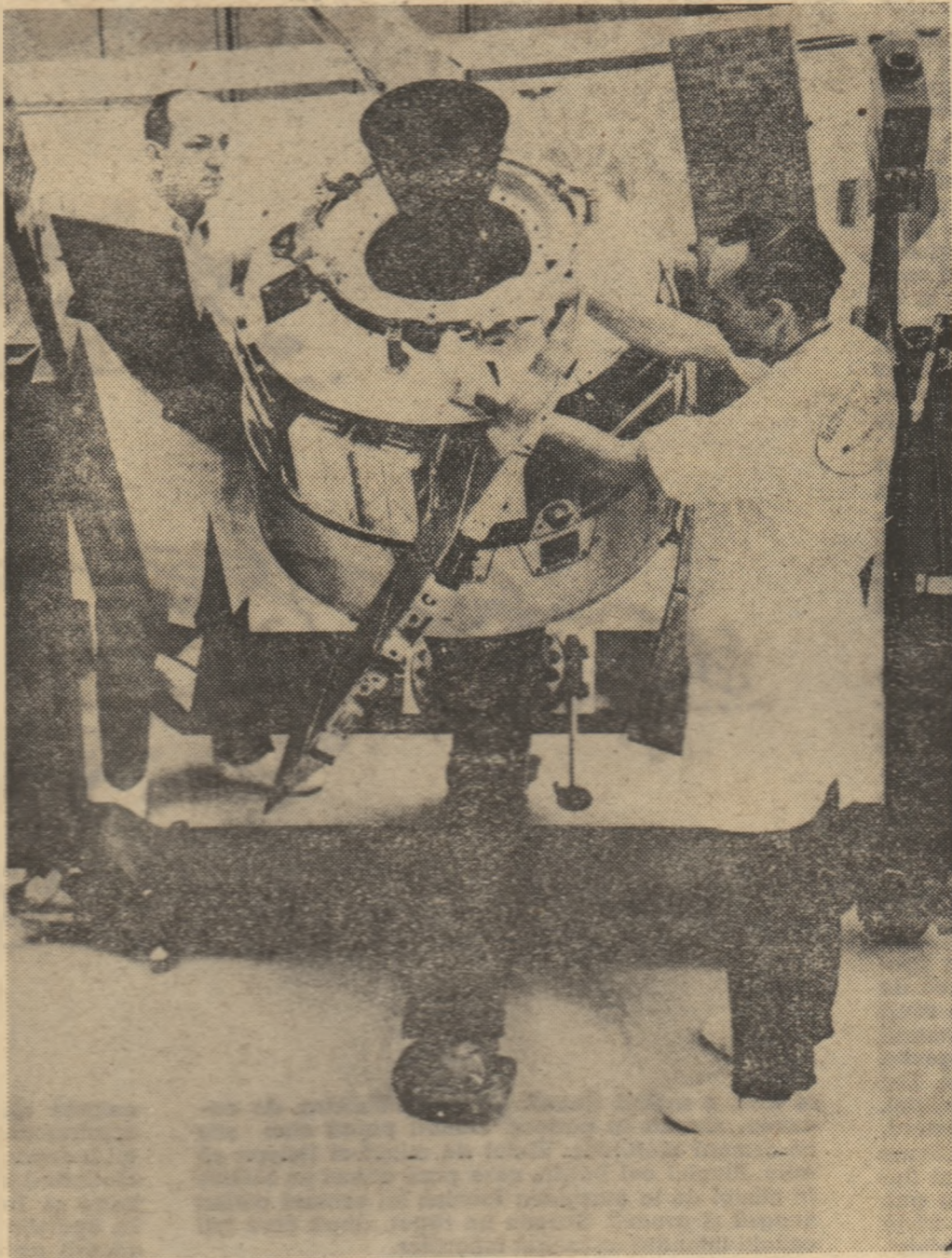
La începutul acestui an, dr. Cyril Ponnampuram, șeful secției de exobiologie de la N.A.S.A. — imitînd în laborator atmosfera planetei Jupiter și presupusa atmosferă primară a Pămîntului în momentul apariției vieții (metan, amoniac și vapori de apă) — a obținut o substanță denumită adenină. Aceasta este unul din constituenții A.D.N.-ului și A.R.N.-ului — acizi nucleici care sînt principalii transmițători ai eredității. Deci și adenina este o substanță de bază a materiei vii.

Aceste descoperiri ne arată că posibilitatea găsirii unor precursori ai vieții în Univers devine aproape o certitudine, chiar dacă nu ne putem aștepta, deocamdată să găsim în sistemul nostru solar unele ființe superioare organizate, raționale, asemănătoare celor de pe Pămînt. Nu este totuși exclusă posibilitatea unor forme de viață proprii altor planete, pornindu-se de la alte elemente de bază. Se știe că materia organică pe Pămînt pornește de la carbon. S-ar putea însă ca pe alte planete să se pornească de la alte elemente chimice, cum ar fi borul, siliciul etc.

Ce forme ar putea îmbrăca o astfel de materie vie? Iată o întrebare tulburătoare la care mîntea lăscuită a omului va da, fără îndoială, un răspuns într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat.

E. MANTU
cercetător științific principal

ALBINA 6

Satelitul radio-astronomic R.A.E.-A „Explorer 36” ale cărui antene desfășurate ating lungimea de 550 metri

● CE SĂ CITIM ●

Etica muncii și modul de viață

Sub acest titlu, în editura Academiei Republicii Socialiste România, a apărut o lucrare valoroasă a lui Gheorghe Berescu în care sînt analizate principalele aspecte ale comportării în muncă, familie și în societate.

Apreciînd just că „aparitia valorilor materiale și spirituale ale omului se datorează muncii și creației umane”, autorul face o analiză teoretică a aspectelor legate de progresul social și material al muncii, conținutul moral al îndatoririlor muncii, sen-

sul etic al disciplinei muncii, etica profesională și atitudinea față de calificare, munca și valorile morale, modul de trai și etica relațiilor familiare, timpul liber și activitatea extraprofesională etc.

Lucrarea cuprinde, de asemenea, date concrete adunate de autor în centrul industrial din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej de pe Valea Trotușului, date care vin să confirme faptul că etica muncii „este nucleul de bază al normelor de conduită și factorul esențial în procesul moral”.

Bogatul material teoretic și faptic cuprins în lucrare evidențiază importanța mare pe care o au îndeplinirea cu conștiințozitate a îndatoririlor de muncă, respectarea disciplinei și folosirea integrală a timpului de muncă, îndeplinirea normelor și a planului, îndatorirea de a contribui continuu la îmbunătățirea calității produselor etc.

Lucrarea „Etica muncii și modul de viață” oferă cititorului o lectură instructivă și educativă.

L. S.

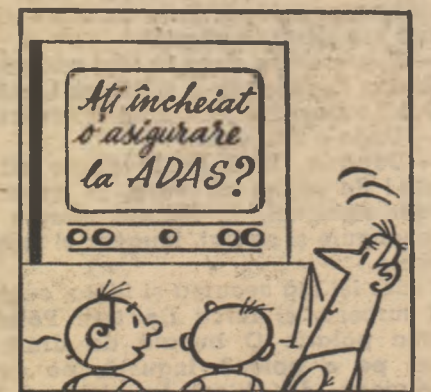
O MĂSURĂ NECESARĂ
DE PREVEDERE:

ASIGURAREA LA ADAS (XXXIII) Un exemplu edificator

Consemnat de
AUREL CRIȘAN

Ilustrații de Nic. Nicolaescu

Rezumat: Ion N. Dinicioiu, din Vaideeni-Vilcea este un gospodar harnic și priceput. El a reușit să agonisească un avut care îi dă satisfacția roadelor muncii, a strădanțiilor depuse de-a lungul anilor.

După ce se încheiau treburile zilnice, întreaga familie se aduna în fața ecranului televizorului.

Iată însă că într-o seară au avut prilejul să citească cuvintele ce se văd în imagine.

Nu era o noutate pentru nimeni din comună faptul că ADAS practică zeci de forme de asigurări și că cetățenii au de unde alege. Cu toate acestea, abia cu acest prilej și-a dat seama Ion N. Dinicioiu că nu se dovedise prevăzător. El nu își asigurase bunurile, nu încheiase decît un contract pentru animale.

A mers, deci, la ADAS și a întrebat ce asigurare poate încheia pentru a-și pune la adăpost avutul? I s-a răspuns că, pentru astfel de dorințe, cele mai utile sînt asigurările complexe ale gospodăriilor, avantaajoase din toate punctele de vedere. Zeci de riscuri sînt asumate de ADAS.

În contract se cuprinde aproape toată ce are omul în casă și pe lângă casă, prima de asigurare fiind convenabilă: 2 lei pe an pentru bunuri în valoare de 1 000 de lei; adică, în cazul unei asigurări pentru suma de 30 000 de lei, se plătesc 60 de lei. Alte amănunte a aflat dintr-un prospect și de la inspectorul de asigurare. S-a hotărît imediat și a și încheiat contractul.

La vreo două luni toată familia a plecat de acasă spre un sat vecin.

(Va urma)

FILATELIA — O OCUPAȚIE INSTRUCTIVĂ ȘI EDUCATIVĂ

Pentru a vă alcătui sau completa colecția de mărci, vizitați ghișeele și magazinele filatelice.

Pentru colecțiile dv. întreprinderea „FILATELIA”, prin ghișeele și magazinele filatelice, vă pune la dispoziție ultimele noutăți filatelice din țară și străinătate, precum și emisiuni de mărci mai vechi românești și străine, obliterate și neobliterate. De asemenea, vă puteți procura accesoriile necesare pentru păstrarea unei colecții de mărci: clasoare, albume, pensete, odonometre, poșete filatelice, lupe etc.

Colecționarea mărcilor poștale

Filatelicia este o veche pasiune a oamenilor.

Primii filateliciști au apărut în anul 1849, la numai 9 ani după apariția primei mărci poștale din lume.

Modul de colecționare a mărcilor poștale a fost, de-a lungul anilor, foarte divers. În ultimii 50 de ani, colecționarea mărcilor poștale a început să se facă după anumite criterii bine stabilite, aceasta odată cu apariția a tot mai multe mărci poștale, a tot mai multe serii de mărci în diverse țări.

Alcătuirea unor colecții de mărci poștale este cu mult mai ușoară în prezent având în vedere că circulația mărcilor este foarte mare.

Astăzi putem să ne procurăm mărcile poștale necesare colecției noastre pe mai multe căi:

- prin cumpărarea de la magazinele „Filatelicia” și ghișeele filatelice ale oficiilor poștale;
- prin schimb, de la colecționari, la reuniunile de schimb organizate de cercurile filatelice;
- prin schimb cu filateliciștii din alte localități sau din alte țări;
- de pe plicurile cu corespondență personală sau a cunoștințelor;

Toate mărcile poștale care au fost emise pentru a servi la francarea corespondenței, sînt bune pentru colecționare.

Se pot colecționa mărci poștale noi (neobliterate). Desigur că sînt mai frumoase mărcile poștale noi, desenul nefiind acoperit de stampile, procurarea lor făcîndu-se în serii complete, valoarea lor fiind mai mare.

Pentru începători și tineri este recomandabil să colecționeze mărci poștale stampilate. Aceasta, din mai multe motive. În primul rînd sînt posibilități mai multe de a achiziționa o marcă poștală uzată. Mărcile poștale uzate pot fi procurate direct de pe scrisori sau din plicurile filatelice din comerț. Atît mărcile poștale noi cît și cele uzate trebuie să fie în stare perfectă, adică să nu fie rupte, să nu aibă dantelura lipsă, să nu fie pătate de grăsime, cernelă, să nu fie desfigurate cu o stampilă ce murdărește, să nu fie pliate. La mărcile poștale noi se cere ca gumajul să fie intact.

Mărcile poștale stampilate adunate de pe plicuri pentru a putea fi bune pentru colecție au nevoie în prealabil de o mică „toaletă”. În acest scop, în primul rînd vom scoate mărcile de pe plicuri prin decuparea lor (vom tăia fiecare marcă de jur împrejur de pe hîrtia plicului la distanțe de cel puțin 5 mm) apoi le vom înmuia în apă puțin caldă timp de 10—15 minute. Vom avea grijă ca mărcile aflate pe plicuri cu hîrtia colorată să le înmuim separat, întrucît culoarea plicului colorează apa și se poate îmbiba în hîrtia mărcii. După ce se desface hîrtia de pe mărci, luăm fiecare marcă în parte și o clătim într-un lighean mic cu apă curată pentru a se spăla bine de ultimele rămășițe de gumă. Apoi le vom așeza cu grijă pe o coală de sugativă albă, cu desenul în jos. După ce vor fi puțin svîntate le vom pune între alte două coli de sugativă albă. Sugativele vor fi puse între două cartoane pe care se va așeza o mică greutate. Între timp le vom mai controla și eventual le vom mai schimba sugativele cu altele uscate.

După ce s-au uscat bine, mărcile vor fi așezate și ținute bine întinse între două cartoane, timp de 2—3 ore, apoi pot fi clasate pe serii și puse în album sau clasor.

În caz că unele mărci poștale nu se vor întinde complet, le punem între două foi de hîrtie albă și le călcăm cu fierul puțin încins; fața cu desenul trebuie să fie întotdeauna în partea de jos. Dacă le călcăm fără hîrtie sau cu fierul prea încins, riscăm să îngălbenim sau să ardem hîrtia mărcii.

Mărcile poștale neuzate cu urme de îndoituri (pliuri) se pot îndrepta înmuindu-le în benzină curată (neofalină), iar apoi uscate și presate între două foi de celofan sau de staniol alb. Mărcile poștale tipărite cu cerneluri pe bază de ulei, utilizate în heliogravură nu se spală în benzină, întrucît se șterge tiparul.

Mărcile poștale vechi, cu o valoare deosebită, aflate pe plicuri, nu se spală niciodată. Ele vor fi lăsate pe fragmente de plic, aceasta deoarece cernelurile întrebunțate în acele timpuri erau solubile în apă.

Dacă plicul primit de la vreun corespondent are francatură filatelică sau o stampilă specială nu vom dezlipi mărcile de pe plic, ci îl vom păstra întreg, el avînd astfel o valoare filatelică mai mare.

Mărcile poștale, fiind un bun deosebit de prețios, trebuie îngrijite cu o deosebită atenție, pentru a-și păstra valoarea integrală.

Înainte de a umbla cu mărcile poștale, spălați-vă pe mâini. Nu aranjați mărcile decît pe masa curată, îndepărtați orice alte obiecte de pe ea, observați să nu fie cumva picături de apă sau urme de gră-

sime pe ea. Este bine să așterneți pe masă înainte de a aranja mărcile o coală de hîrtie albă.

Nu atingeți niciodată mărcile cu mîna, folosiți în permanență penseta. Mîna poate fi transpirată și atunci mărcile se lipeșc de mîna, între ele, sau în cel mai bun caz, rămîn amprente.

Umezeala este cel mai mare dușman al mărcilor poștale. Contra acestui dușman periculos, se vor lua următoarele măsuri:

— albumul, clasorul sau plicurile în care păstrăm mărcile poștale, se vor păstra într-un dulap, într-o cameră uscată, departe de bucătăria unde se produc aburi. În dulap se va așeza o mică cutie de tablă cu capacul găurit, în care se va pune var nestins; varul nestins absoarbe umezeala;

— nu se va umbla la colecție pe timp umez (ploios, cețos); nu se va deschide ușa sau geamul dinspre stradă în timp ce umblăm cu mărcile poștale și afară este ceață sau ploaie.

Alte măsuri ce trebuie luate pentru buna conservare a mărcilor poștale, sînt următoarele:

— mărcile poștale trebuie ferite de soare, pentru a nu le decolora, a nu le usca guma care crapă și face ca marca să se scorojească, iar ca urmare să crape fața mărcii, mai ales a celor tipărite pe hîrtie eretată;

— pe timp frumos clasoarele și albumele se vor aerisi în cameră, fără a fi puse în bătaia razelor solare;

— în dulap, clasoarele și albumele se vor așeza vertical unul lingă altul, fără a se presa unul pe altul;

— plicurile cu mărci neuzate se vor păstra separat de cele uzate, în cutii fără a fi îngrămădite prea multe plicuri într-o cutie spre a se presa unele pe altele;

— mărcile noi, cu gumă, înainte de a fi așezate în clasor sau în pungile de celofan pentru a fi puse în album, se pudrează numai pe partea gumată cu talc. Se va avea grijă, pe cît este posibil, a se feri fața mărcilor de atingerea cu talc.

CRITERII ÎN ALEGEREA MĂRCILOR POȘTALE

Mărcile poștale destinate colecțiilor trebuie să îndeplinească o serie de condițiuni.

În primul rînd o marcă poștală trebuie să fie perfectă. În ce constă perfecțiunea unei mărci poștale? Să aibă dantelura intactă, adică să aibă

toți zimții întregi. Să aibă pe ea o stampilă curată, pe cît posibil aplicată pe un colț și nicidecum în mijlocul ei. Să nu fie rupte. Să nu aibă o parte subțiată din cauza proastei dezlipiri a ei de pe plic. Cele noi trebuie să aibă gumajul intact. Să nu poarte urme de pete galbene (mușegai).

Mărcile stampilate pot să fie fără gumaj.

Este preferabil să colecționați mărcile poștale în serii complete. Deci pe cît e posibil vom căuta să ne procurăm mărcile în serii complete.

Colecționarea mărcilor deparaiate (în serii incomplete) poate fi făcută cu mult folos, atunci cînd vom avea răbdarea necesară pentru a le căuta pe toate cele necesare pentru a forma o serie întreagă. Cele deparaiate sînt însă foarte utile atunci cînd ne întocmim colecții tematice.

Mărcile poștale cu mici defecte nu trebuie aruncate atunci cînd știm că fac parte din serii rare, sau au o vechime considerabilă. Ele ne sînt folositoare ca document și nu trebuie schimbate. Ele trebuie păstrate lingă o etichetă ce atrage atenția că sînt deteriorate.

Cu ocazia schimburilor putem să acceptăm și dublete (mărci ce le mai avem în colecție) pentru acoperirea schimbului efectuat. Aceste dublete ne pot servi de multe ori la completarea unor serii desperechiate sau la înlocuirea unor valori ce sînt mai puțin perfecte.

MIJLOACELE CELE MAI BUNE PENTRU PĂSTRAREA MĂRCILOR POȘTALE

Avînd în vedere că mărcile poștale sînt valori însemnate, este nevoie să le păstrăm în cît mai bune condițiuni, cunoscînd că orice alterare duce la scăderea valorii lor sau chiar la pierderea lor totală.

Cel mai bun mijloc de păstrare a mărcilor poștale se face în clasoare, sau în albume. Mărcile vechi, rare, din primele emisiuni, trebuie păstrate neapărat în poșete de celofan și apoi așezate în clasor, aceasta întrucît prin trecerea anilor ele devin foarte șubrede și se pot rupe colțurile sau chiar zimții la cea mai mică atingere.

Albumul de mărci poștale ne folosește foarte bine la păstrarea mărcilor poștale. În ele mărcile se pot aranja foarte estetic, avînd mult spațiu între fiecare marcă.

Albumele se tipăresc de obicei pe țări și au în ele seriile aranjate în ordinea apariției lor. Se tipăresc și albume pe teme diferite: artă, floră, faună, sport, aviație, cosmos etc.

Albumul este format dintr-o copertă pinzată. Înăuntru are file pe care sînt reproduse desenele mărcilor și file albe cu rezervă.

În albume, mărcile uzate se prind peste desene cu șarniere, cele neuzate se așează în poșete de celofan.

Clasorul este tot un fel de album cu foi pe care însă mărcile nu se lipeșc ci se așează între banda de celofan și foaia de carton a clasorului.

Plicurile prima zi a emisiunii (F.D.C. — First Day Cover — în engleză) ilustratele maxime, întregurile poștale, nu se păstrează în clasoare, ci în mape speciale confecționate anume.

LA CONCRET

In comunele Ignești, Dezna și Pilu (Arad) conferențiarul înșiră în mod mecanic idei generale, nesuținute de fapte de viață.

Sala căminului cultural era plină. Fusese anunțată o conferință despre „Comportarea în familie” urmată de un film. Oamenii veniseră hotărâți să suporte și... filmul.

Dar mai întâi să-l ascultăm pe conferențiar: „Conferința noastră care are ca temă subiectul anunțat, va fi puternică, va spune lucrurilor și mai ales faptelor pe nume și prenume, renunțând la plutirea în generalități lipsite de elementul concret. Și pentru că trebuie să desfășurăm o activitate diferențiată, așa voi face. O să vorbesc pentru început despre comportarea în familie și nu numai în familie ci și în funcție de vîrstă.

Mă adresez celor de la zero la 6 ani. Să ascultați de mama și de cel căruia îi spuneți tată, că ei vă vor binele chiar și atunci cînd vă sfătuiesc, ținîndu-vă de nas și de bărbie, să luați untură de pește.

Cel de vîrstă școlară au ca principală îndatorire să-și facă lecțiile singuri, fără ajutorul părinților. Dacă aveți de rezolvat o problemă cu două necunoscute nu e frumos să apelați la serviciile părinților. Ei

știu cu siguranță dar au alte treburi și nu e recomandabil să introduceți două necunoscute în familie.

Acum vreau să spun cîteva cuvinte celor căsătoriți. Și la acest capitol trebuie să vorbesc diferențiat pentru că nu trebuie să uităm — căsătoriile sînt de două feluri. Înainte, 50 la sută dintre căsătorii se făceau din interes și 50 la sută din dragoste. Astăzi situația s-a schimbat, este complet inversă.

Și pentru că o conferință, mai ales despre comportarea în familie, nu este eficace decît dacă este concretă, o să mă refer la cîteva cazuri din comuna noastră. Firește că avem numeroase familii care ne fac cinste, așa cum este Ghițescu, Ionescu și mai ales Demetrescu căci după două pahare se simt că au viață nobilă. Dar însă totuși trebuie să recunoaștem că sînt și unii care mai au o atitudine nedemnă față de nevăstă. Acele cazuri — desigur netipice — dau mult de lucru comisiei de judecată. O să vă vorbesc de un caz în care el — și ca să fiu mai concret mă simt obligat să spun că mai sînt și alții care își insultă nevestele cu palme, cu pumni și chiar cu membrele inferioare. Să lichidăm cu aceste obiceiuri, să tăiem răul din rădăcină, să demascăm și să fim necruțători căci altfel conferința nu-și va atinge scopul. Nu mă tem să dau nume și pentru ca să-l recunoască toți o să adaug că este brunet din cap pînă-n picioare și chiar mai mult.

Închei cu convingerea că datorită faptelor concrete enumerate în conferința noastră, situația o să se îndrepte și nu o să mai fiu obligat ca chiar dacă nu le-am spus, să le repet în conferința de săptămîna viitoare.

Și vreau să închei încă o dată strigînd... urmează filmul.

ANDREI CROITORU

UITUCUL

Nu e nici șef, dar nici prea mic!
De hărnicie ce să zic?
Chiar dacă nu-i așa activ,
Servește-ntregul colectiv.

Politicos, mult prea amabil
(E casier sau e contabil),
El peste tot ar fi prezent,
De... n-ar uita așa frecvent.
— „Sedintă? Da! Vin imediat.”
Dar n-a venit căci a uitat.

Un act i-așteaptă semnătura.
Uitucul a promis (cu gura),
Dar de o lună n-a semnat.
Motivul? Simplu: a uitat.

E vreme rea. Garajul-i stricat,
Sînt magazii de reparat,
Dar el, vedeți, nu s-a-ngrijit.
Vorbînd cîntit,
Iar a uitat.

Dar ce minune! L-am văzut
Cum rezolva într-un minut
O sumedenie de probleme.
Nu aștepta omul să-l cheme,

Se deplasa el personal,
Telefona... În general
Era activ, era prezent,
Se comporta foarte atent...

Adevărat eveniment!
...Și m-am mirat.
Dar am aflat
Că toate treburile sale
Erau probleme personale.

DOREL ȘORA

NEAGU RĂDULESCU: DIN FOTOLIUL 13

Colaboratorul nostru Neagu Rădulescu, binecunoscut pentru condeiul său mușcat în acid, ne-a dăruit o nouă plachetă cu caricaturi: Din fotoliul 13. Găsim în acest fotoliu de pluș, acele ace de argint cu care numai Neagu poate lăuda.

Este un fericit prilej de a face cunoștință cu marea scenă a teatrului românesc. Într-un „cuvînt înainte” semnat de scriitorul Aurel Baranga se spune că „dintre toți oamenii, pe actorii măscărici, fiind, cum s-a exprimat marele Will, sarea pămîntului, Neagu le redă, prin linie și vopsea, chipul demnității”. Volumul îi surprinde pe actorii în plină bătaie a reflectoarelor.

Vă prezentăm din cele peste o sută de desene, pe acela care îl înfățișează pe George Calboreanu interpretînd rolul lui Vlaicu Vodă, din piesa cu același nume de Al. Davila.

— Uite-așa! Să-ți mai fie lene să te duci la frizer!...

Desen de NIC. NICOLAESCU

70 DE ANI DE LA MOARTEA LUI

ANTON BACALBAȘA

1865-1899

În 1899 se stîngea, în plină tinerețe, publicistul și scriitorul Anton Bacalbașa. Literatura română îl numără printre cele mai însemnate condeie satirice ale secolului trecut, Bacalbașa dovedind în schițele sale incisivitate, spirit polemic, vervă și umor. Parte din ele au apărut în Moftul român, publicație condusă de Caragiale, ca apoi să fie reunite în volumul intitulat Moș Teacă. Spirit progresist și umanitar, Anton Bacalbașa lovește cu arma ridiculului în instituțiile societății burgheze. Personajul care a dat titlul volumului intruchipează chipul ofiterului din vechea armată, înzestrat cu toate „insușirile”: ignoranță, brutalitate, suficiență.

Recruții

(din volumul Moș Teacă)

Moș Teacă, cel mai celebru căpitan din regiment, și-a luat în primire porția de recruți ce i se cuvine.

Primirea recruților este pentru Moș Teacă „o zi mare”, zi în care își ține tradiționalul discurs, confecționat cu concursul furierului și presărat cu improvizările pe care le crede în interesul serviciului. În ziua aceea Moș Teacă are momente de cel mai cazon lirism.

— Drepti! Vine don căpitan.
Moș Teacă apare emoționat, recruții stau pe două rînduri.

— Băleți! De astăzi încolo, îmbrățișați cariera armelor, de astăzi încolo, sinteți ai țării. Tu, ăla de colo, nu te mai scobi în nas, că nu ești la tațu acasă!... Cariera armelor e nobelă și nobleța ei e mare. Mă, ăla ciupitu, nu mișca-n front, că ți-adun mășelele de jos! Țara așteaptă să fiți mari, adică... mari... mari, da!... Sergent, să le isplăci ce este mare! Căpitanu este tata companiei și compania este fata căpitanului... Fiți mindri de tatăl vostru, că vă ia mama dracului!... Fiți deciplinați! Fără deciplină, armata este o adunătură de oameni pirculoși... mai bine s-o dai dracului!... Tu ăla bălțatu, ce știi să faci?

— Eu?...
— Ei tu! Doar nu vorbesc cu bunică-ta!

— Eu sînt tipograf...
— Aha, pitograf, zugrav... să treci la vîruiț cazarma!...

— Dar nu...
— Nu vorbi!... Sergent, am să te torn la gherlă! De ce nu i-ai învățat?...

— Acuma a venitără...
— Nu vorbi! Acuma, nexecuma!... Da' cînd vrei să vie? Tu ai să judici cînd trebuie să vie? Cine ești tu? Cine ești tu, mă? N-auzi? Cine ești tu? Prin urmare căpitanu este tata companiei, și compania este fata. să fiți fete, că vă iese fetia pe nas dacă n-oți fi!... Sergenți și caporali, fiți aspri, da' severi! nu fiți blegi, nu fiți mămăligi, că vă luțesc cu unt de neft!... Rupeți rîndurile, marș!

— Sergen'-majur, să știi că mie nu-mi prea plac răcruții ăștia. Știu eu; pă ai mai proști îi dă în compania mea, pentru că numai eu îi mai deștept... Cînd m-a luat pă mine răcut cu arcanu, era lumea mai dezghețată, eram toți unu și unu... Acuma s-a prostitără... și așa are să fie mereu pînă cînd guvernul n-o înțelege că nu merge să răcutezi soldații dintre țivilii! Țivilii n-are deciplină-ntr-insu, domle!

— Uite-așa! Să-ți mai fie lene să te duci la frizer!...

Desen de NIC. NICOLAESCU

SATIRĂ ȘI UMOR

ÎNTELEPCIUNEA ȘI PUTEREA

Leul, care tocmai mincase o antilopă, era mindru de puterea sa. Se opri în poiană și începu să ragă de mulțumire, ca și cum ar fi spus:

— Nimeni nu poate să ragă atît de tare, fiindcă eu sînt cel mai puternic. Deodată apărui din gaură un șoricel și zise:

— Puterea este o armă bună, dar înțelepciunea este mai bună.

Leul se supără foc și răcni mai tare. De frică toate animalele au fugit.

— Toți sinteți niște bicisnici! — zise leul cu îngîmfare. — Nimeni nu îndrăznește să-mi stea în cale.

Dar iată că la marginea pădurii păștea o turmă de bivoli. Cînd au văzut leul atît de infuriat s-au strîns îndată unul lingă altul, formînd astfel un zid de apărare. Cei mai puternici s-au așezat în față, întinzîndu-și grumazurile lor puternice și coarnele ascuțite. Leului îi ardeau ochii de dorința de a mînca un bivol și era gata-gata să sară, dar cînd văzu cum bivolii stăteau cu coarnele întinse, ca niște sulite — se potoli. Află astfel că, chiar și puterea cea mai mare are o limită.

TEODOR HOLBAN

Glume

În tinerețea sa — pe cînd purta încă numele de Samuel Langhorne Clemens — Mark Twain umbra să se angajeze ca elev marinar. Căpitanul vasului, la care se adresase, se uită cu neîncredere la acest băiețas pîrpiriu și mormăi:

— Cunoaștem noi! Cine nu-i bun de nici o treabă acasă, pe acela-l trimițăm părinții la marină.

Mark Twain se uită fîntă la căpitan și răspunse cît mai serios cu putință:

— Nu domnule căpitan, s-au schimbat lucrurile. Acum nu mai

e ca pe vremea cînd ați fost dumneavoastră tînăr.

Profesorul: — Ce deosebire este între curentul electric obișnuit și fulger?

Elevul: — Fulgerul luminează gratuit, pe cînd curentul electric trebuie să-l plătim.

— Ce e cu mutra asta plouată la tine?

— Nevastă-mea pleacă mîine pentru patru săptămîni.

— Și? Asta-i motiv să fii atît de nefericit?

— Păi, altmînter nu mai pleacă!